

hvilket ganske utvivlsomt vil være fuldt tilstrækkeligt.

Med Hensyn til Adgang til Optagelse i Alderdomshjem og Reglerne for Ydelse af Betaling for Ophold i disse Hjem for saadanne Aldersrentenydere, der paa Grund af Indtægt eller Formue ikke har Adgang til den fulde Aldersrente, bliver Bestemmelserne ifølge Lovforslaget de samme som efter den gældende Lov, men hvad Statens Refusion angaar, har man selvsagt, da nu Statens Ydelse bliver fast, uden at Kommunerne kommer til at bære nogen Del deraf, maattet fastsætte bestemte Refusionsbeløb fra Statens Side til Dækning af Udgifterne ved Driften af Alderdomshjemmene. Man har foretaget en Undersøgelse i de forskellige Amter for indeværende Finansaar, 1926—27, og paa Grundlag af de approberede Refusionstakster opstillet følgende Skala: I København betaler Staten pr. Dag pr. Beboer af Alderdomshjem 1 Kr. 80 Ø., i Købstæderne 1 Kr. 50 Ø. og i Landkommunerne 1 Kr. 20 Ø., hvilket vil foranledige en Statsudgift til dette Formaal paa ca. 3 Mill. Kr. aarlig, medens den kommunale Udgift bliver ca. 4 Mill. Kr. aarlig, hvorved Fordelingsforholdet mellem Stat og Kommune, hvad denne Sag angaar, bliver i det væsentlige uændret. Men Kommunens 4 Mill. Kr. er jo Genstand for almindelig kommunal Refusion, saaledes at Opholdskommunen bærer den ene Million Kroner og Forsørgelseskommunen de 3 Mill. Kr.

I øvrigt er Vilkaarene for Adgangen til at komme ind under Aldersrenten, den administrative Ordning, Regnskabsvæsenets Ordning i det væsentlige uforandret udover de Ændringer, som er naturlige og nødvendige Konsekvenser af, at visse Udgifter nu helt skal bæres af Staten og andre helt skal bæres af Kommunerne.

Nu er der jo mange i dette Land og ogsaa ikke helt faa her i denne Sal, som sandsynligvis vil spørge: Hvorfor har man ikke, naar man nu vil skride til en Ændring af Aldersrentelovgivningen, benyttet Lejligheden til at stille Forslag om Indførelsen af en Folkeforsikring? Jeg maa om denne Sag sige, at saa megen Interesse, som der næres indenfor Regeringen for at naa til en Folkeforsikring til delvis Erstatning for Aldersrenten og til Supplering af den, har man dog ment det fornødent, for at naa til hurtigt at kunne begrænse Statens og Kommunernes Udgifter til Støtte for de gamle, ved denne Lejlighed at maatte indskrænke sig til at foreslaa de Ændringer, som Forslaget indeholder for at opnaa den Bespa-

relse, som er Endemaalet med Forslaget. Men den Kommission, som nedsattes, da den høje Rigsdag gennemførte Aldersrenteloven, med det Formaal i Praksis at udrede den mest fremkommelige Vej for Overgang til delvis Folkeforsikring, har jo i afvigte Sommer afgivet Betænkning. Denne Betænkning indeholder forskellige Forslag, saaledes som mange ærede Medlemmer sikkert vil vide, til Opgavens Løsning, Forslag, som er meget vel gennemtænkte, og som ogsaa har Regeringens varmeste Interesse, og som i den allernærmeste Fremtid vil blive Genstand for en nærmere Prøvelse og Undersøgelse. Men netop ved den Todeling eller, om man vil, Tredeling af Aldersrenteydelsen, som her foreslaas, vil der skabes øget Mulighed for at indføje i Aldersrentesystemet Folkeforsikringsprincippet, og det har da ogsaa været et af Formaalene med Udformningen af Lovforslaget, saaledes som den er sket. Jeg maa sige, jeg anser det for muligt hurtigt at naa til en yderligere Lettelse af Statens og ganske særlig Kommunernes Byrde paa dette Omraade, ved at en Folkeforsikring, sandsynligvis baseret paa Tanker, som er fremsat under Kommissionens Behandling og der nøje prøvet, føres ud i Livet, idet Statens økonomiske Styrke vil kunne erstatte den Præmiereserve, som paa forsikringsteknisk Grundlag maatte være tilvejebragt, hvis en Folkeforsikring som delvis Erstatning for eller Supplement til Aldersrenten finansielt skulde hvile i sig selv. Ærede Medlemmer vil jo erindre, at Invaliditets- og Alderdomskommissionen i sin Tid som Resultat af sin omfattende Undersøgelse, der jo fandt Sted gennem Aar, af dette vigtige Spørgsmaal opstillede som en Nødvendighed Opsamlingen af et efter danske Forhold aldeles kolossalt Beløb, før man effektivt kunde sætte en Folkeforsikring i Virksomhed. Og det var jo ogsaa rigtigt; et saadant Beløb maatte tilvejebringes som Præmiereserve, i det Øjeblik Folkeforsikringen sættes i Kraft, naar den, vel at mærke, skulde bære sig selv, hvile i sig selv, opretholdes ved sin egen Styrke. Men Nødvendigheden af at basere det hele paa et saadant paa forsikringsteknisk Grundlag beregnet Beløb forekommer mig ikke indlysende under Hensyn til, at Staten jo er Bæreren af det hele og dens økonomiske Styrke derfor maa kunne sættes ind som Erstatning for Præmiereserven. Men dette Spørgsmaal kræver en længere og mere indgaaende Overvejelse, end Regeringen siden sin Tiltræden har været i Stand til at anstille. Det vil, som sagt, i den nærmeste Fremtid blive Genstand for nøjere